

OLA LIND

URSPRÅNG

– berättelser från magins gränsland

URSPRÅNG

– noveller om magi, läkande och inre resor

OLA LIND

Förlagshuset Siljans Måsar
www.siljansmasar.com
ISBN 978-91-89773-54-7

© Ola Lind, 2026
www.olalind.se

Materialet i denna bok är skyddat enligt upphovsrättslagen.
Det är inte tillåtet att återge, kopiera eller överföra detta dokument
i någon form, vare sig på elektronisk väg eller i utskrivet format.
Inspelning av publikationen är strängt förbjuden.

Grafisk form: Kathleen Graphic Design
info@kathleen.se, www.kathleen.se
Omslagsbild i samarbete med ChatGPT

Tryck: ScandBook, Sverige, 2026
www.scandbook.com

TILL FIA
25837

INLEDNING

JAG ÄR EN HELARE

Under fyrtio år har jag behandlat patienter. Genom utbildningar har jag lärt mig medicinens språk – med en examen i osteopatisk medicin och teoretiska studier i klassisk medicin. Men det är bara en del av sanningen. För min väg har också varit magisk.

Magin har följt mig, burit mig, utmanat mig. I en värld som ofta förblir osynlig, har den i mitt liv varit högst verklig. Resan jag har gjort, genom rök, damm och stjärnregn, har bragt mig i andlig närkontakt av tredje graden.

Det är hög tid att förmedla dessa erfarenheter. När världen tycks gå sönder söker vi ofta svar utanför oss själva, men läk-

ningen börjar alltid i vårt eget medvetande. Dessa berättelser bär spår av den påminnelsen, inte som svar, utan som öppningar.

Du är varmt välkommen att följa med.

INNEHÅLL

KAPITEL I – När slöjan faller	15
Ut ur kroppen	17
Som en dröm	21
Kraftdjur	31
KAPITEL II – Bland rök och ljus	39
Stillhet	41
Jag gav upp	47
Behandling	53
Böner och mirakel	61
Vän med döden	69
Illusion	77
Mänskligt	85
KAPITEL III – Hemkomsten	91
Välsignade ceremoni	93
Giftermål med Gud	101
När ord blir närvaro	105
Den heliga kärnan	111
Gudfader Iboga	119
Lyssnandets konst	129
Moder Jord	135
En kär lek	139
Åter seende	149
Tack	153

KAPITEL I

NÄR SLÖJAN FALLER

Det börjar i det okända, i kroppen som känns trång, i världen som skaver.

Något viskar på andra sidan, en dröm, en rörelse, ett minne av frihet.

Det yttre förlorar sitt fäste. Det inre börjar tala.

Vad är det som viskar?

Är det något nytt som kallar eller något mycket gammalt?

Minns du drömmen om frihet innan du visste vad den hette?

UT UR KROPPEN

Första gången jag lämnade min kropp var jag tretton år.

Jag satt i domarstolen under en tennismatch. Den ena spelaren var en elitspelare, den andra betydligt svagare. Matchen var ensidig och jag visste hur den skulle sluta.

Tennisbanan låg i ett stort plasttält. Vinden tog tag i duken så att den buktade och suckade. Högt där uppe svajade lamporna svagt fram och tillbaka.

Under sidbytena satt jag uttråkad och tittade upp mot taket. Jag himlade med ögonen och lät blicken fastna på lamporna som rörde sig i vinden.

Då hände det.

Utan förvarning kastades jag ur kroppen.

Jag for uppåt med en extrem hastighet, rakt mot plasttältets tak. I nästa ögonblick såg jag ned på tennisbanan. Där satt jag själv – liten och stel i domarstolen.

Paniken slog till.

Tänk om jag inte kunde ta mig tillbaka. Tänk om jag bara fortsatte uppåt. Genom taket. Ut i rymden.

Då slets jag tillbaka.

På ett ögonblick var jag åter i min kropp, tillbaka i stolen, i mitt eget kött och blod.

Jag satt kvar, skakad. Det kändes som om hela mitt inre fortfarande virvlade.

Men efter en stund förändrades något. Turbulensen lade sig och ersattes av en djup, oväntad stillhet. Ett välmående som var både främmande och märkligt bekant.

Det var som något hade vaknat inom mig.

Som om anden, likt ett vilt djur, hade slagit klorna i mig och vägrat släppa.

Sedan dess har jag varit knuten till andlighet och mysticism.

Mitt tävlande i tennis kändes inte lika viktigt längre.

Jag drog mig för att fråga någon vuxen i min närhet om det jag hade upplevt, men jag kan inte minnas varför. Kanske var jag rädd att upplevas som konstig. Eller för att jag inte trodde någon skulle kunna ge mig ett svar.

Mina funderingar ledde mig in på existentiella frågor. Redan då var jag en flitig besökare på biblioteket, men jag hade svårt att hitta något som knöt an till det jag hade upplevt. Efter ett förläget och förvirrat samtal med en klok bibliotekarie fördes jag framåt. Hon visade mig boken av den amerikanske psykiatern Raymond Moody: *I dödens gränsland*.

Den stillade inte bara min nyfikenhet. Den bekräftade det som jag hade upplevt. Existensen av ett medvetande som kan leva utanför kroppen.

SOM EN DRÖM

Som liten kille var jag fascinerad av att man medvetet kunde välja att stanna kvar i en dröm eller ta beslutet att vakna. Jag vet att jag försökte få med fysiska skatter, såsom guld, tillbaka till denna verkligheten men tyvärr. Det var så frustrerande för i drömmen befann jag mig ofta i ett eldorado med rikedomar som jag ville återbörda till min familj. Men när jag vaknade fanns de inte längre i mina händer. Hur hårt jag än höll i dem.

Med tiden upplevde jag även drömmar med stark symbolik. Kristallklara och skarpa. De var som viktiga budbärare, men jag förstod inte alltid deras budskap.

Sedan uppenbarade sig drömmar som var mystiska. Mediala i sin karaktär. Som när min älskade farmor vid ett flertal tillfällen besökte mig från andra sidan.

Dessa drömmar var aldrig svåra att komma ihåg. Däremot var de mer vanliga drömmarna lättare att glömma. Hela mitt vuxna liv har jag försökt komma ihåg dessa direkt när jag vaknar. Jag minns aldrig mer än tre, men jag vet att de är fler ibland. I början fanns alltid penna och anteckningsblock till hands.

Drömmar fortsatte att fascinera mig.

Jag minns hur jag i början av 1990-talet följde med mina kursare in på en esoterisk bokhandel i Göteborg. Jag hade inget särskilt ärende. Jag ville mest vara med, ingå i något.

Bokhyllorna stod tätt. Det doftade svagt av papper och rökelse. Rösterna omkring mig suddades ut när blicken fastnade på en enda bok. Den kallade på mig.

Redan i bilen slog jag upp den.

Sidorna öppnade en spricka i verkligheten. Tanken att man kunde bli medveten om att man drömmer, och sedan styra drömmen med viljan, var både svindlande och oroande. Kunde det verkligen vara möjligt?

Det första steget var enkelt, nästan barnsligt: att i drömmen betrakta sin hand.

Den kvällen lade jag mig med en ovanlig beslutsamhet. I kväll, tänkte jag, ska jag hitta min hand.

Jag vaknade mitt i det överkliga.

Jag såg den.

Den var min – och ändå inte. Formen var mjukare, nästan flytande. Ett svagt skimmer omgav den. Jag stirrade, rädd att

den skulle lösas upp om jag tittade bort. Så kom klarheten: jag drömmer.

Jag dröjde kvar. Sekunderna tänjdes ut. Det var som om världen höll andan. Sedan började allt glida. Jag drogs obönhörligt upp mot ytan igen.

När jag vaknade var kroppen elektrisk. Som om något hade öppnats. Som om gränsen mellan det möjliga och det omöjliga inte längre var lika fast.

Jag hade talang för detta och längtade varje kväll tills dess att jag äntligen skulle få börja. Efterhand upplevde jag dessa drömmar som mer verkliga än den fysiska verkligheten. Allt som jag upplevde i en dröm kändes mer påtagligt, även det som var smärtsamt. Den spirituella verkligheten har den förmågan.

Drömaresorna fortsatte. För varje natt färdades jag längre bort, allt djupare in i de inre landskapen. Vid det här laget hade jag lärt mig konsten att glida från en dröm till en annan utan att helt röra vid vakenheten – som att passera genom tunna hinnor av ljus.

Under en särskild natt kom jag till en stad jag aldrig tidigare sett. Det var natt där också. Vinden var rå, nästan fientlig, och den drog genom de smala gränderna som om den letade efter något att slita sönder. Himlen var stängd. Inte en enda stjärna syntes.

Allt verkade stängt. Fönstren var tillslutna, dörrarna reglade.

Endast en sjaskig pub höll öppet, dess skylt knarrade i vinden. Ett gulaktigt ljus föll över kullerstenarna, men det fanns ingenting där för mig. Ingen väntade. Ingen kallade.

Otillfredsställd lät jag staden lösas upp och reste vidare. Jag sökte en plats med tyngd. En plats med kraft.

Jag fann mig gående på en bred stenväg som sträckte sig rakt genom ett ökenlandskap. Stenarna låg exakt fogade mot varandra. Slipade av tid eller av vilja. Jag kände deras släta kyla under mina bara fötter. Himlen ovanför var djup och mörk, och ökens tystnad bar på något uråldrigt.

Några stjärnor glimmade svagt. Jag höjde blicken och lät min önskan skingra molnen. Himlavalvet uppvisade en myriad av stjärnljus – plötsligt brann det av ljus. Det var som om hela universum lutade sig närmare.

Vägen ledde till en cirkelformad plats, som ett torg, där tre andra breda stenvägar möttes. Jag ställde mig i mitten och visste – utan att någon hade sagt det – att detta var en portal. En knutpunkt mellan världar.

Då öppnade sig himlen.

Ett ljummet regn började falla, först varsamt, sedan allt hårdare. Dropparna slog mot min hud och stenen, och ljudet växte tills det fyllde hela rymden. Jag tvekade. Någoting höll mig tillbaka.

Tiden började dra ihop sig, som om själva drömmen drog efter andan. Regnet blev kallare.

Tyngre.

Jag kunde inte ta steget.

En kroppslig rädsla grep mig, inte symbolisk, utan konkret. Som om kroppen som låg kvar i sängen inte skulle överleva om jag gick vidare. Som om något oåterkalleligt väntade på andra sidan.

Regnet blev kallare och kylan trängde in i mig.

Jag återvände.

När jag vaknade var jag genomfrusen och desorienterad, som om jag samtidigt stod kvar på torget. Det kändes som att befinna sig i två världar samtidigt – den ena ännu droppande, den andra torr och stilla.

På morgonen mötte jag min granne utanför dörren.

”Vilket oväder i natt”, sa jag.

Han såg oförstående på mig.

”Allt detta regn.”

Hans blick blev ännu mer förbryllad.

”Det har absolut inte regnat i natt.”

Jag gick tillbaka in i lägenheten men det förbättrade inte mitt tillstånd. Snarare började jag glida tillbaka mot drömmens gränsland. Det var som om rummen inte riktigt ville fästa; vägarna stod där, men de kändes tunna, nästan genomsläppliga.

Det var där jag ville vara – i drömmen. Denna verkligheten kändes i jämförelse tung, nästan sorgsen – som en klump i bröstet jag inte kunde svälja. Drömmen drog i mig med en mjuk men bestämd kraft, och jag märkte hur jag började tappa greppet om det som nyss varit självklart.

Med snabba steg skyndade jag mig ut, som om rörelse i sig kunde hålla mig kvar. Luften ute var svalare. Stegen mot cykeln mer konkreta.

Först när jag cyklade mot Malmö allmänna sjukhus började något likna normalitet. Vinden mot ansiktet, motståndet i pedaler-na, asfalten under däcken – det förankrade mig. Kroppen visste hur man gjorde, även när medvetandet svajade.

Ändå fanns det en kvarvarande förskjutning, som om jag inte helt hade lämnat den andra världen. Min hjärna måste ha varit överbelastad. Av portalen? Eller hade jag hållit kvar REM-sömnen för länge? Var det möjligt att medvetandet halkar efter när man bryter dröm utan att först vakna?

Efter den händelsen blev jag mer försiktig. När jag fortsättningsvis vaknade började jag alltid med en kroppslig ceremoni, då jag långsamt rörde på hela kroppen. Tillät mig att landa i den och tackade den för att den tillät mina drömaresor.

Med tiden klarade jag även att medvetet förflytta min drömkropp till fysiska platser som existerade i denna verkligheten. Så kallad astralprojektion. Märklig benämning. För mig handlar det om att fysiskt flytta själva drömkroppen. Efter en sådan resa längtade jag alltid intensivt tillbaka till min egen kropp igen. I mycket större utsträckning än vid de andra drömaresorna.

När jag väl landade i den, var det som att docka in i en livmoder. Tryggt, hemmahörande, ursprungligt.

Jag gav astralprojektion en chans, men ganska snart kändes det som att glida längs en förutbestämd bana; precis, korrekt, men utan själ.

Klardrömmarna däremot lät mig stanna, känna, leka och utforska. Där fanns inget facit, inga osynliga regler, endast möjligheten att verkligen existera i det omöjliga. Där var det som att äntligen andas i en värld som länge bara hade varit en skugga.

Några år senare träffade jag en vän som hade blivit lärjunge till don Miguel, en mexikansk drömmästare. Hon bjöd med mig till Mexiko för att jag skulle kunna utöva ”dreaming” tillsammans med honom.

Don Miquel fick mig att förstå att drömmandet även kan handla om att ta vårt himmelrike till jorden; in till den verkligheten vi dagligen lever i.

Jag insåg att jag hade börjat trivas bättre i ett icke-ordinärt verklighetstillstånd, jämfört med det vi vanligen lever i. För bra.

Som jag förstod, menade Miguel att varje person lever i sin egen ”dröm”, på jorden. Den uppfattas som verkligheten men den verkligheten baseras på de uppfattningar vi har som individer. Vi kan därför i hög utsträckning påverka vilken dröm vi vill leva i. Vilket liv vi vill leva. Precis som vi kan träna oss i att välja vilka drömmar vi vill drömma på natten.

Den disciplin och starka avsikt som jag hade tillskansat mig under mina nattliga drömxperiment fick jag stor nytta av när jag även började kontrollera mina dagliga tankar.

Med inspiration av Miguel förstod jag att ”dreaming” kan

vara som en slags meditation. En plats mellan tankarna där stillhet råder: Du expanderar och till slut lever du där och till slut kontrollerar inte tankarna dig utan du kontrollerar tankarna.

Idag drömmer jag även i vaket tillstånd. Mina nätter är numera annorlunda. Om jag känner mig lat är det vanligt att jag, strax innan jag ska somna, väljer mellan olika drömmar som uppenbarar sig som ”drömmoln”. Ofta väljer jatt gå in i några stycken, för att se hur de känns, innan jag väljer att stanna kvar i någon specifik.

Det händer även att jag går till en specifik plats som jag har byggt upp i detalj. Nu för tiden handlar det inte om sexiga fester, vilket var rätt spännande måste jag erkänna, utan rofyllda platser såsom ett kloster i bergen som rymmer ett enormt bibliotek, ett spirituellt sjukhus eller en strand med en hängmatta där alltid stillhet råder. Där noterar jag andra människor. I denna typ av dröm tror jag att det är jag som har skapat dem; inte att de verkligen finns där som självständiga individer.

För den intresserade finns det hela tiden mer forskning att ta del av angående ”klardrömmar”, som är den svenska benämningen på viljestyrda drömmar.

KRAFTDJUR

På min rygg har jag en stor tatuering i form av en leopard. Den gräver in ena tassens klor i min hud. Dess ögon glöder.

Redan när jag var i femårsåldern var jag fascinerad av leoparder. Jag kommer ihåg att jag tyckte de var otroligt vackra. Jag sa till min mor att jag ville ha leopardkläder men hon menade att det fick bli en kompromiss: Ett höftskynke i leopardtyg ”som Tarzan har”. Intresset och fascinationen höll i sig.

Från det att jag flyttade till en egen lägenhet på 1980-talet, hade jag alltid ett foto av detta djur. På väggen eller på skrivbordet. Det var ett av mina fotografier som låg till grund för tatueringen.

Först i början på 1990-talet började jag inse att jag hade ett kraftdjur. När jag sedan lät djuret ta kropp i min dans, under schamanistiska sammankomster, blev jag övertygad. När de monotona trummornas dån och dansen förändrade mitt medvetandetillstånd, kom jag i djup kontakt med leopardens värld.

Jag kände en sällsam kraft och styrka. Under denna förändrade verklighet började jag låta och röra mig som ett stort kattdjur. Kraftfullt smygande eller klättrande.

Jag är övertygad om att jag fick denna skyddsande på ofrivilligt vis när jag var ett litet barn. Jag tror att många av oss har tillgång till ett sådant djur även om vi är helt omedvetna om det.

Snabbt gjorde jag upptäckten att jag kan låta ganska likt detta stora kattdjur utan att försätta mig i transtillstånd. När jag var yngre använde jag det som ett partytrick.

I mitt hem får jag ibland stor lust att låta som en leopard. Det kan låta som när någon sågar i ett stort trästycke. Min dotter kallar mig då för galen. Min yngste son säger ibland ”sluta”, men min äldste son har också börjat formulera vissa djurläten.

Vi låter ibland tillsammans under tiden vi lagar mat. Efteråt fnissar vi och skrattar precis lika högljutt och ohämmat som vi lät.

När jag vandrar i skogen passar jag ofta på att rasta min leopard. Försöker göra det som den vill göra. Den påminner mig ibland när jag går på mina upptrampade stigar att vi kan ha det mer spännande än så här. Jag stannar upp och något annat tar över.

Kraftdjuret sveper genom mig och ut mot skogens rytm, sträcker sina sinnen mot de andra varelserna. Jag följer med – upp och ner, fram och tillbaka, i varje andetag.

Då lämnar vi färdleden och ”rushar” istället snabbt genom

grenar och snår. Ofta förstår jag inte det specifika syftet men det är roligt och spännande.

Min kropp är egentligen inte längre överförtjust att springa snabbt eller klättra i träd men bara tanken på att förlora mitt kraftdjur gör valet enkelt. Dessutom finns mitt motstånd bara där i början och jag har aldrig någonsin skadat mig under en rastning.

Ibland blir det lite speciellt om jag sitter uppe i ett träd nära en skogsstig och någon passerar förbi. Om jag då är lite klumpig med kroppen och den förbipasserande lägger märke till mig tvingas jag säga:

”Hej, hej!”

Jag ”hör” hur mitt smidiga maktdjur himlar med ögonen.

”Vad gör du där uppe?” är en vanlig fråga. Sist svarade jag:

”Vad gör du därnere?”

Personen i fråga skrattade. Det var inte menat som något skämt, istället var det som om någon svarade i mitt ställe.

Min diet har alltid varit lite speciell. Råa ägg har jag ätit dagligen under hela mitt vuxna liv. Morgonen inleds alltid med en drink av ett rått ägg tillsammans med havre och ärtprotein. Rött kött har också varit ett stående inslag. Helst viltkött där rådjur är favoriten. Fläskkött och produkter av charkuteri är jag både ointresserad och förfärad av. Grisar och tamboskap som slaktas i enorma antal. Jag gör mitt bästa för att få tag på viltkött; jagat kött. Innan jag tillagar det välsignar jag och tackar djuret för att jag får lov att äta det.

Min kosthållning baseras på att jag mår bra av den. Eftersom jag alltid har tränat styrka och vill behålla min muskelmassa behöver jag bra mat. Samtidigt hedrar jag min leopard.

Det har förvånat mig ett flertal gånger att spirituella människor med köttätande kraftdjur såsom lejon, delfiner eller ormar, ofta lever på en vegetarisk kost. Kan dessa djur verkligen trivas hos en person som aldrig äter kött? Kan ni se minen hos ett lejon som smakar på en tallrik bladspenat, ruccola och broccoli?

Kanske raljerar jag men min poäng är att jag behöver tänka på mitt maktdjur såsom en relation. En särbo dock. Denna leopard finns inte hos mig hela tiden.

Jag tackar ofta denna djurande. Hon är inte bara en källa till styrka och magi utan fungerar även som min väktare. Hon hjälper mig ibland med riktningar som när jag går på fjället och i skogen. Jag för samtal med mitt kraftdjur, försöker hedra och ta hand om henne så att hon vill stanna kvar.

Hennes missnöje har jag upplevt många gånger men hon har inte blivit tillräckligt uttråkad för att lämna mig. Dessutom sker ett ömsesidigt utbyte eftersom andedjuret, som tar sig in i mitt medvetande och kropp, återigen kan få njuta av att existera i en strukturell kropp. En människas kropp. Jag får uppleva en leopards.

Sedan tusentals år tillbaka har det varit självklart för shamanska kulturer att det finns en länk mellan djur och människor.

Det var spännande att läsa *Natural Magick* (1564) av

Giovanni Porta, I boken talar han om hur man kan förvandla sig till en djurande. Han var samtida med Galileo Galilei, och kanske var det hans optiska principer som hjälpte Galilei att utveckla teleskopet.

Är det som antropologen Michael Harner misstänkte: Att renessansen och inkquisitionen till stora delar tog död på kunskap såsom den i *Natural Magick*? Att det var där någonstans i historien som magin försvann från Europa?

*Science without religion is lame,
religion without science is blind.*

ALBERT EINSTEIN

En litterär inbjudan till den magiska dimension vi alla bär inom oss

Vad händer när verkligheten spricker upp
– och något större visar sig?

I *Ursprung* bjuder Ola Lind in läsaren till ett gränsland mellan det synliga och det osynliga, där magi, läkande och inre förvandling blir levd erfarenhet snarare än tanke. För honom är detta inte en saga, utan en parallell verklighet som kräver vår närvaro för att träda fram.

De arton novellerna bygger på egna upplevelser och inre resor, rotade i en gammal tradition av helande och andlig kunskap. Med ett personligt och öppet tilltal skriver Ola Lind om det som inte alltid låter sig förklaras – bara upplevas.

Ursprung är en bok för dig som söker hopp, tröst, igenkänning och en öppning mot något bortom det invanda. Kanske väcker den också något inom dig som du nästan hade glömt.

